

Itt következik az a' beszéd, melyet Pápa ő Ssentsége a' Titkos Consistoriumban a' Kárdinalisok' gyülekezetéhez intézett: —

Tiszteletre méltó Atyafiak! Eljött, végezetre az az esdekléssel ohajtott nap, melyen benneteket szemlélni 's véltetek egygyütt lenni ismét szabadságunk van. Mily helyest mi ezen szent hajlékokba beléptünk, melyekben a' töllünk lett meghívattatásra össze gyültetek, az atyai szereteteknek és örömmek olly hathatos ereje járt által bennünket, hogy alig tartóztathattuk meg magunkat a' könyhullajtástól. — Eltávozzának tehát e'szerént a' mi szenvedésinknek keserves és terhes napjai; a' legfontosabb történeteknek illy sok féle változásai után az Apostoli Székre vissza térén, ismét kezünkbe vettük, bátorsággal és méltóságosan az anyaszentegyház' kormányát. Ti a' kik ide 's tova hányattatván legkeservesebben szenvedtetek, végre ismét körüllettünk állatok; hogy nekünk, kik az anyaszentegyházat az omladozások közzül, a' títánátlásotokkal és munkáttal kiemelni iparkodunk, szabadon és minden rettegés nélkül segítségül legyetek. Enyészsen-el tehát a' mi szenvedésinkre való visszaemlékezés, a' melyeket magunk állottunk ki: ha színtén az anyaszentegyháznak terhes környülállásairól való megemlékezés, a' mely ellen a' setetés' fejedelme a' maga dühösségét ezen időkben egészen kitöltteni látszott vala, elméinkből egészen ki nem irtathatik vis. Az istentelenség, mely a' pokolbul kiszabadulván, sokáig, és meszsziire uralkodott, a' keresztényi virtusoknak minden tsiráit ki-
tépui iparkodott: hanem, hogy, mely ke-

vés gyümöltse lett az ő haszontalan próbatételeinek, ennek mi a' legbeszélőbb bizonyosságai vagyunk; mert mi tulajdon szemünkkel láttuk az állandó kegyességnek illy sok és illy nagy példáit, és a' midőn Olasz és Frantzia országoknak külömbkülömb tartományain által ide amoda hirtoltattunk, mi magunk tapasztaltuk a' legbelsőbb szeretetnek, a' legalázatosabb engedelmességnek, 's a' legkisebb önnön hasznot nem kereső adakozásnak olly külömböztetett bizonyosságait, hogy azokkal az anyaszentegyháznak legrégebb időszakaszi is méltán dítsekedbetnének; úgy hogy ha ezen beszédünknek rövidsége megengedné, mi nem tsak minden városokat és mezővárosokat, hanem egygyenként minden embereket megnevezni, és tselekedeteik által szerzett érdemeik szerént megdíszíteni kívánnánk. Azonban tsakugyan el nem mellőzhetjük halgatással a' Génuaiakat, Májlándiakat, és Turiniakat, a' kik mikor szabad volt, nyilvánosságosan, és a' mikor tilalmaztatott, alattomban Savonába jöttek meglátásunkra, és hogy a' magok erántunk való hajlandóságokat, szeretetjeket, 's adakozó indulatjokat minden módon meg bizonyítsák. A' Savonai lakosoknak erántunk' megmútatott figyelmetessége azonközben annyival dítseletesebb volt mind ezeknél, a' mennyivel a' mi fogságunk ő náttok hosszabb és terhesebb volt. Frantzia ország is magasztaltatást érdemel töllünk, a' mely véllünk egygyütt nagyon örvendezett azért, hogy végezetre ő a' maga jó Királyának vissza ajándékozott, és a' hol mi olly vallásbéli kegyességet találtunk mindenütt, 's a' megelőző kedveskedésnek 's legfényesebb

adakozóságnak oly sok bizonyosságai által tiszteltünk - meg, kivált a' legnemesebb nagy aszszonyágoktól (matronáktól), hogy fogsági állapotunkról bizonyos tekintetben elfelejtkezvén áldottuk az istent azért, hogy illy nagy virtusoknak szemmel látó tanúivá akart tenni bennünket. És éppen abban áll annak a' szent intézménynek, mely a' mi vallásunk, az ő valóságos tulajdonsága, hogy mennél inkább érdekeltetik, annak ereje annál jobban kifejtőd-zék, mennél erősebben lenyomattatik, magát annál jobban felemelje. —

„A' Keresztény vallásnak éppen ez a' tulajdonsága mutatja-ki annak mennyei származását. Az emberi természet igen gyenge volna arra, hogy az igazságért a' legkeserűbb inségeket eltűrje, és hogy még a' halálnak is bátran és vidámsággal eleibe mennyen, ha valóságos isteni erő által meg nem erősíttetne. Honnét gondoljátok másutt, hogy származhatott volna az a' tsendesség sőt belső örvendezés, mellyel mi a' leghevesebb üdöztetések között, a' legnagyobb inségben és szegénységben, a' mi számkivetésünkben és fogságunkban eltelve voltunk, ha, nema' könnyörülő mennyei atyától, a' ki minket viszontagságainkban felemelt és vigasztalt? Ki ébreztette-fel a' Spanyolok' nemes bátorságát, hogy hirtelenséggel fégyverhez kapván, az ellenséget, ki már az ő városaikat és váraikat elfoglalta vala, irtózás nélkül megtámadják, a' legvéresebb ütközetekben megverjék, 's a' Spanyol határokról elkérgessék? Ki volt az, a' ki a' leghatalmassabb Fejedelmek' öszszeszővetkezését, a' legrettenetesebb hadakozásnak kivánt kimenetelét, 's végére annak a' kevély embernek tökéletes megbukását, elintézte, szerzette, és siet-tette? Minthogy tehát mi, a' dolgoknak az isteni végzések szerint megváltozott környúlállásai között, abból a' rettenetes állapotból, melyben ezen utolsó esztendő-kben valánk, szerentsésen kiszabadúltunk: mi van, Tiszteletes Atyákl egyéb hátra,

hanem hogy az istent szüntelen és örökké áldjuk, 's arról a' legnagyobb jó teteményről, melly által mi, minden népeknek 's kiválképpen ezen városunknak innepi és hitelfelett való örvendezzések között, az Apostoli Székre vissza hozattattunk, soha el ne felejtkezünk. —

„Tegedtet, oh istenszülő szűz aszszony, kinek leghathatósabb oltalmazásának tulajdonitunk minden jót, a' mi rajtunk történt, és titeket Pál és Péter, az aya-szentégyház fényes csillagait, kiknek munkája és vére által a' Keresztény Vallás Romában plántáltatott és tápláltatott, 's a' kik mi hozzáak legérezhetőbb segedelemmel voltatok, kérünk, hogy fogadjatok-el már most háláadó köszönetünket, mellyet egész lelkünk-ből ajánlunk nektek, és hogy ezen várost, a' melly a' ti oltalmazástok alá bizattatott, a' megromlólásaik ellen oltalmaztatók-meg. Nektek is oh állhatatos mártírok, Silverius és Márton, háládatos szívvél megköszönyük, hogy minket, a' ti viszontagságaitoknak részeseit, a' kik az Apostoli hivatalban követőitek vagyunk, a' ti példadástok és oltalmazástok által, a' Vallásnak igen szentséges törvényeiért minden veszedelemnek kiállására buzdítottatok. —

„Minekutánna az isten, az ő felséges anyja, és ezen városnak mennyei oltalmazói eránt való kötelességünket megteltük, hozzátok fordulunk már most dicsőséges Fejedelmek, a' kiknek tanácsa, segedelme, és fegyvere által a' békesség, a' nyomorúságban lévő anyaszentegháznak és az egész világnak vissza ajándékozottat. Halgatásba nem fog soha menni az, a' mit ti illy dicsőségesen és illy nagy haszonnal véghez vittetek. Mi, a' ti erántunk illy dicsőségesen megbizonyított jó indulatokról soha el nem felejtkezvén, meg fogjuk azt innepleni háládatos szívvél, 's annak, a' ki által a' Királyok országolnak, esdeklenni fogunk buzgó lélekkel azért, hogy

benneteket sérelem nélkül, valóságos változás nélkül való, és örökös boldogságban, s virágzó állapotban tartson meg. Megkülönböztetett emberek 's vállogatott aszszonyságok! a' kik, valamint Olaszországban és az Olasz országai szigeteken, úgy szintén Frantzia országban is, azon Püspököket és Romai papokat, kik az ő hozánk és az Apostoli Székhez viseltető megsérthetetlen hűségekért lakhelyeikről elkergetettek, vagyonaiktól megfosztattak, egy szóval igen kegyetlenül üldöztettek, legnagyobb jóssággal magokhoz befogadták, 's megelőző és nagy lelkű adakozással ápolgatták. Oh boldogok! a' kik az egekre bízátok kintseteket, a' hol azt semmi rosda meg nem eszi, semmi féreg meg nem vesztegeti. A' ti neveitek a' Romai anyaszentegyház' kronikájába beíratván, a' ti kegyességteket 's bő kezű adakozótgatokat a' leg később maradekok is hirdetni fogják.

„Mint hogy azoközben a' melly mérték szerint az adományok nevékednek, a' mi azokról való számadásunk is a'szerént nevékedik: erre nézve nekünk is az Ur' szolgálatajára, 's a' minnyájunkra kiszabott kötelességeknek teljesítésére annyival készebbeknek kell lennünk, a' mennyeirel nagyobbak és gazdagabbak azok a' jó tétemények, a' mellyekkel mi halmazva megtevéztettünk. Erre nézve a' mi kegyességünknek az isten eránt buzgóbbnak, virtusaink' jó illattyának hathatósabbnak, az isten' nyája mellett való pásztorkodásunknak szüntelenül tartónak, és szélesebben kiterjedőnek kell lenni, mind eddig volt. El sem mulattuk mi, miut tudjátok, mihelyest a' unak az istentelen fogtagnak, melyben tartattunk; kötelei elszaggattattak, 's azonnal hogy Státusainkba vissza térünk, állattyára és valóságos szorgalmatossággal hozzá fogoi az anyaszentegyház' bajainak megismeréséhez és meggyorsulásához. Az istentelen emberek átkos gyülekezeteiket, mellyek ep-

pen olyan ellenségei a' Vallásnak mint a' Fejedelmek' thronusainak, a' Pápai Státusokban elszélesztettük; a' Jésum' társaságát, melly az isteni tiszteletnek előmozdítására 's az örökké való lelki boldogságról való gondoskodásra, igen alkalmas, hamvaiból felelevenítettük; a' Klastromokat azoknak a' kegyes embereknek számokora, a' kik ellen az üldözőnek dühössége különös méreggel lángolt, ismét kinyitottuk; az istennek szenteltetett szüzeket a' világi veszedelmektől megmentettük, 's őket a' magok klastromaikba, mellyekből a' legnagyobb bűn által kikergetettek vala, ismét össze gyűjtöttük. —

„De mind azoknál, a' miket eddig tselekedtünk, még többek és nagyobbak vannak hátra. Mindeure kérünk tehát Tiszteletes Atyák, benneteket, hogy az isten' szüllőjének, melly egy igen különös vad-állattól pusztittatik vala, helyreállításában, égő buzgósággal és naponként nevékedő szorgalmatossággal légyetek segítségünkre. Azonközben esedezzünk éjjel nappal a' pásztorok' mennyei Fejedelmének, hogy olyan erőt, a' Fejedelmeknél olyan jó akaratot és tekintetet, 's végezetre iparkodásainknak olly gyümölsöt adjon és szerezzon, hogy olly boldogokká lehessünk, hogy az ő anyaszentegyházának javát elő mozdíthassuk, 's régi méltóságára és nagyságára vissza állíthassuk.“

Marburgi veszekedés. — Consistorialis Assessor Doktor Wachler egy írást adott ki ezen keüvelton történetről nyomtatásban, ilyen cím alatt: *A' Szakszóniai katonák között néhányaknak vétkezés tselekedeteik*, Marburgban Sept: 5-dikén az 1814-ik esztendőben. — Előadását, rész szerint Aktákból, rész szerint bizonygátételekből szedte össze. A' történetre ugyan egy tanúlonak pipázása adott alkalmatosságot; hanem némelly katonák néhány ártatlan tanúlokkal igen rútul bántak.

*Végezte a' Haiti Király' Udvari Ka-
lendáriumának: —*

Vannak ő Felségének 3 K. palotái, és 8 kastélya, mellyekben mind nagy emberek a' Kormányozók. A' feljebb nevezett Korona Nagy Tisztjein kívül, vannak ő Felségének számos Camerariusai, Lovászmesterei, 's a' többi. A' Pázsik Kormányozója Baró de Proix.

A' Királyné Udvarnokjai: Egy Elemósinarius (Udvari fő pap), kinek neve Gonzalez Jean de Dieu (Spanyol születésű ember); egy Dame d'onneur, egy Dame d'otour, 's 12 Udvari Dámák; egy Gavallér d'onneur, két Camerarius, 4 Lovászmester, Pázsik, és magános Titoknok.

A' Koronaörökösnek is van különös Udvartartása; az Udvarnokjai hat fő személyekből állanak, kik között vannak egy Kormányozó és két tanítók.

A' Princz kisaszszonyoknak, Madámnak és Anthenaisnak, csak kormányozó asszonyaik Governántjaik vannak.

A' mi a' papi állapotot illeti, lelki pasztorok' delgában még fogvatkozása van a' Haiti anyaszentegybáznak, melyre nézve jó szívvel befogadnak oda minden papi személyeket, a' kik erköltsi magokviseletéről jó bizonyágleveleket tudnak mutatni. Pápa ő Szentségénél hírt tétetett Henrik Király a' maga thronusra való ülése felől, 's kéréte ő Szentségét, hogy küldjön Bullát néki Érsekségeknék és Püspökségeknék felállíthatására. —

Minden tsötörtökön Cercle van az Udvarnál, a' midőn a' Princz kisaszszonyok és Hertzegnék karatlan székeken, egyéb fő asszonzóságok pedig tábori székeken ülnek. A' jelenlévőknek nem szabad a' Király' jelenlétében egymásnak köszönetni. Arra, hogy valaki a' Királyhoz szólhasson, engedelmet kell kéretni tőlle a' Nagy Ceremoniamester által.

A' Királyi Udvari ajtón állóknak neveik között olvastatnak: Azor, Leander, Figaró, 's a' többi.

Tengeri Kisaszszony.

Az újságírók ismét feltámasztatták ezt a' tsudállatos vízi állatot. Mikelland nevű ember Magee szigetnek partja mellett valamelly állatot látván - meg, vadisz kutyáját néki bocsátotta, azalatt puskájával czelba vette az állatot, réá lőtt, 's derekban megsebesítette; a' kutyá az alatt oda úszott, 's az állat' haját meg fogván mind addig tartóztatta, míg Mikelland egy tsonakon oda evezett, hálóját kivette; 's az állatot kifogta, kötéllal megkötözte, 's a' parton egy vízzel tele töltött tsajkában, hallal táptálja. A' heringet leg jobb ízűn eszi. A' lövés által rajta ejtett sebet meggyógyították. Nagy hasonlatossága van ezen állatnak az asszony emberhez, kivált a' tsípőjén fellyül. A' haja egy Anglus rőf hosszúságú: Ujja a' hüvejkín kívül tsak három van mindenik kezín; a' farka' formája (lábai tehát nintsenek) és színe, a' tengeri borjúéhoz hasonlít. — Ha mind ezek így lesznek, a' kis asszonzonyról fogunk többet is olvasni.

Nints penna (így fejezik-kí magokat a' Rénuasi tudósítók) melly azt az örvendezést voltaképpen leírja, mellyel ők a' magok nemzeti innepnapjokat, Oktob. 18-dikát, a' Lipsiai győzedelmet, meginnepelték. Nem tsak a' városok és egyéb közönségek, hanem hegyek mezők megvilágosítottak minden felé. A' magas hegyek tetejére kazalokra hordották a' sok fát, 's meggyújtván, éjjel ezek által világosították meg egész tartományokat. Így szokták volt a' régi időkben a' Németek az ő legnevezetesebb napjaikat meginnepelni. A' hegyeken lobogó lángok által a' szívekben égő nagy örömnék tüzet jelentettek.

Tegnap estve tizes fél tartott a' Gróf Rasumcvszky ő Exc. ja palotájában, mellyet Fels. Urunk 's Asszonzunk, és Vendegeik is megtiszteltek jelenléteikkel.